

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Martina Andráše**, IČ 47778938, se sídlem Pohořanská 267, 411 41 Žitenice, zastoupeného Martinem Černým, daňovým poradcem, se sídlem Liberecká 10, 412 01 Litoměřice, **proti žalovanému: Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební č. p. 61, 400 21 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2014, č.j. 880745/14/2507-25200-506299,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Věc **s e p o s t u p u j e** k vyřízení Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce **3.000,-Kč**, a to do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení exekučního příkazu vydaného žalovaným ze dne 3.4.2014, č.j. 880745/14/2507-25200-506299, jímž byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku v celkové výši 17 104,53 Kč.

Žalobce se tedy předmětnou žalobou domáhal zrušení správního rozhodnutí žalovaného ve smyslu ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Před vlastním projednáním věci byl soud ovšem nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. a) s.ř.s.

V ust. § 68 písm. a) s.ř.s. je zakotveno, že žaloba je nepřipustná tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon,

leđaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněmu prostředku jiného.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. platí, že soud návrh (žalobu) usnesením odmítne, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Je nesporné, že exekuční příkaz je rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti daňového subjektu a podléhá tak soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví. Zásadní otázkou v dané věci je, zda existuje oprávný prostředek proti exekučnímu příkazu vydanému dle § 178 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), v rámci daňové exekuce dle právní úpravy účinné od 1.1.2014.

Dle § 178 odst. 4 daňového řádu ve znění účinném do 1.1.2014 se exekuční příkaz doručoval dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a bylo možné se proti němu odvolat do 15 dnů ode dne doručení. Zákonným opatřením č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, došlo k novelizaci ustanovení § 178 odst. 4 daňového řádu s účinností od 1.1.2014. Po novelizaci § 178 odst. 4 daňového řádu stanoví, že exekuční příkaz se doručuje dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a nelze proti němu uplatnit oprávné prostředky. V důvodové zprávě k předmětné novele je uvedeno následující:

„Navrhuje se změna týkající se možnosti odvolat se proti exekučnímu příkazu. Nově by již odvolání proti exekučnímu příkazu nebylo možné. Stejně tak nebude možné uplatnit jiný oprávný prostředek, kterým je v souladu s § 108 návrh na povolení obnovy řízení. To ovšem neznamená, že by dlužník neměl jiný prostředek ochrany, kterým by mohl brojit proti případným nedostatkům exekučního příkazu, resp. zahájeného exekučního řízení. Tímto prostředkem je námitka podle § 159. Důvodem pro tuto změnu je zejména odstranění zatěžujícího formalismu spojeného s tím, že v dané věci musí rozhodovat nadřízený orgán, jakož i s tím, že o případném odvolání musí být v souladu s § 111 odst. 4 daňového řádu uvědoměni ostatní příjemci rozhodnutí prostřednictvím výzvy.“

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že prostředkem ochrany proti vydanému exekučnímu příkazu je od 1.1.2014 námitka. Je tedy třeba posoudit, zda je možno v daném případě námitku považovat za oprávný prostředek, jenž je nutno vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, či zda lze rovnou správní žalobou napadnout exekuční příkaz jako prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému není přípustný oprávný prostředek.

Námitka je upravena v ustanovení § 159 daňového řádu. V odst. 1 citovaného ustanovení je uvedeno, že proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. V odst. 2 je stanoveno, že se námitka podává u správce daně, který úkon provedl. V odst. 3 je uvedeno, že správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změni nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje. V ustanovení odst. 4 je pak zakotveno, že námitka musí mít shodné náležitosti jako odvolání a proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit oprávné prostředky.

Námitku je nutno chápat jako určitý tradiční opravný prostředek „sui generis“, tedy specifický řádný opravný prostředek, o kterém rozhoduje správní orgán, který úkon učinil či rozhodnutí vydal. Soud poukazuje zejména na skutečnost, že na základě úspěšných námitek lze mimo jiné stejně jako v případě odvolání napadený úkon či napadené rozhodnutí zrušit úplně či částečně. Svým charakterem tedy námitka odpovídá odvolání. Podobnost je dále umocněna skutečností, že ve vztahu k náležitostem námitky zákonodárce přímo odkázal v ustanovení § 159 odst. 4 daňového řádu na ustanovení § 112, které upravuje náležitosti odvolání. Z ustanovení § 159 odst. 1 daňového řádu pak jednoznačně vyplývá, že na rozdíl od chápání námitky v režimu zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, výlučně jako opravného prostředku proti úkonům správce daně, které nebyly rozhodnutím, je nutno námitky v režimu daňového řádu chápat jako opravný prostředek i proti rozhodnutím vydaným ve fázi placení daní, u kterých není připuštěno odvolání. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z formulace § 159 odst. 1 daňového řádu, kdy jsou z režimu námitek vyňata rozhodnutí, proti kterým zákon připouští odvolání. A contrario z uvedeného vyplývá, že námitky lze uplatnit proti rozhodnutím správce daně při placení daní, u kterých odvolání připuštěno není. Takovým rozhodnutím je od 1.1.2014 i exekuční příkaz.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě rozhodnutí správce daně ve fázi placení daní, proti kterým nepřipouští zákon odvolání, je nutno námitky považovat za opravný prostředek, který je nutno vyčerpat, aby následná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s.ř.s. byla s přihlédnutím k ustanovení § 68 písm. a) s.ř.s. přípustná.

V konkrétním případě možnost námitek vyčerpana nebyla. Proto dospěl soud k závěru, že se jedná o žalobu ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. nepřipustnou, neboť nedošlo k vyčerpání opravných prostředků ze strany žalobce.

Dále soud podotýká, že ačkoli v ustanovení § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu uvádí jako podstatnou náležitost rozhodnutí pouze poučení o možnosti podat odvolání, je třeba v případě rozhodnutí vydávaných ve fázi placení daní, proti kterým nelze podat odvolání, uvádět v poučení i informaci o možnosti podání námitek proti takovému rozhodnutí. Tento závěr vyplývá z obecných principů správního práva, mezi které patří i povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o možnosti podání řádných opravných prostředků. Jak výše dovodil soud, v případě exekučního příkazu vydaného dle § 178 daňového řádu ve znění účinném po 1.1.2014 jsou námitky svou podstatou a charakterem řádným opravným prostředkem proti tomuto rozhodnutí.

V daném případě exekuční příkaz vydaný Finančním úřadem pro Ústecký kraj ze dne 3.4.2014, č.j. 880745/14/2507-25200-506299, poučení o možnosti podat proti němu námitky neobsahoval. Ve vztahu k opravným prostředkům bylo v poučení pouze uvedeno v souladu s ustanovením § 178 odst. 4 daňového řádu, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky. V důsledku tohoto, dle názoru soudu neúplného, poučení podal žalobce ve lhůtě stanovené v ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. svou žalobu, aniž by vyčerpal možnost podání námitek proti předmětnému exekučnímu příkazu. Proto soud návrh výrokem ad I. odmítl a výrokem ad II. současně postoupil věc k vyřízení Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj v souladu s ustanovením § 46 odst. 5 s.ř.s., kde je stanoveno, že podal-li návrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí

k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. ve výroku usnesení ad III. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož návrh byl odmítnut před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve výroku usnesení ad IV. rozhodl rovněž o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,-Kč, který bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. prosince 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová